

Ferenczfi János

Itt az erdő

*Apám halott, Isten él,
Velem egyik sem beszél.
Néma minden köröttem,
Roskadó ég fölöttem.*

*Néma háló, néma gyász,
Rám már senki sem vigyáz.
Elbitangolt gyermekét
Nem keresi lent az ég.*

*Itt az erdő, benne rém,
Élet, álom peremén.
Át kell menni, úttalan,
Bátorítom önmagam.*

*Bátorságom, vigaszom
Álom csupán, jól tudom.
Itt az erdő, benne én,
Gyermekségem peremén.*

A költő ne adja fel ifjúságát!

*Parafrász Nádasdy Ádám Ijedt zavarban felkapott
lepel című versére*

*Mit tanuljak tőled? Leginkább kegyelmet,
Hogy a hamisakra ne öltsek ki nyelvet.
Hogy ne menjek falnak, fejem be ne törjem,
Ülepedhessen le nyugalmad köröttem!
Részletek és gombok, mindennapi gondok,
Költészet és ábránd, csak mellőzés vár rád,
Szárszói kerék közt, abdai gödörben,*

*Kivetettek útján, céltalan körökben.
Aranytól tanuljunk csendes öregséget,
Maradjon meg mégis szívünkben az ének
Dacos ifjúságról, világ-változásról,
Újról és fényesről, örök újhodásról.
Hinni sose' szégyen, remélni: az élet.
Dacolni a múlttal, jövőnknek ígéret.
Hogyha meg is nyúznak, hogyha megbéklyóznak,
Lelkünk vad szárnyai el sohasem múlnak.*

Méz

*Lépes méz, édes vész,
kis lelkem úgy elvész,
úgy elvész édenben,
gyöngyívú kertedben.*

*Édenben elvesztem,
mert benned éledtem.
Lélegzem csak benned,
holtig kell elvinned.*

Skizolinea

Parafrasz Payer Imre Skízis című versére

*A vértócsa szép,
Az aszfalton szivárog,
Megül a repedéseiben,
Megtorpan, aztán
kövér ereken lódul
apró mélyedések felé.
Ott fekszel, fekszem, fekszünk.
Nézlek magam,
nézed magad
szememmel.
Egy csattanás volt,*

és roppant a csont,
a roppant koponya,
a gerinc. Megrogyott
az öreglyuk
körül a test.
Elhagyni készülsz,
és itt állok e bámész tömegben,
a funkcióit elhagyó test aggóniáját
látni elég, hogy adrenalin, dopamin
toluljon a dermedt tömegben állók vérébe.
A te véred tócsája egyre sötétebb.
A vérem egyre sötétebb tócsába gyűl.
Kilépsz, és én kilépek.
Szél zúg, és szállsz,
és szállnék veled.
De kattan a lélek,
roskad, mint tört gerinc,
a kettős tudat esett fele
nem száll ég felé.
Szél fúj. Fák ága közt száll.
Kósza lett, kötetlen.
Íráshoz görnyedt
lapockád emléke foszlik
a tértelen létben.

